

PROLÓGUS

A GAZE ELECTRIC FEDÉLZETÉN A HIPERŰRBEN

Binnot Ullo a *Gaze Electric* tárgyalótermében járkált fel és alá. Az egyik oldalon a hiperűr amorf fénye világított be egy nagy ablakon át, ahogy a hajó az Eiram és az E'ronoh bolygókat is magába foglaló rendszer felé száguldott. A férfi egyszer megállt, hogy kinézzen, de a látvány bosszantotta. Oda akart már érni végre, hogy tehessen valamit.

A helyiség egyik végében nagy tükröt rögzítettek a falra, aminek a keretét csiszolt üveg berakás díszítette. Binnot ezzel sem foglalkozott, csak egyszer nézett bele, még amikor belépett. Már közel egy órája várakozott. Ám ahhoz, hogy többet tehessen, és végül több lehessen az Anya számára, türelmet kellett erőltetnie magára. Hirtelen kinyílt az ajtó, és az Anya lépett be, egyedül. Binnot mindig meglepődött rajta, mennyire hétköznapiak tűnt első pillantásra, mégis mennyire különlegesnek, ha valaki alaposabban megnézte. A homlokán ott díszelgett a három, kékszínű, brikalkagylóra emlékeztető hullámos vonal, bár az Út tagjainak némelyike mostanában függőlegesen viselte a jelet. Az asszony egyszerű talárt viselt, rajta szintén a három vonallal. Mióta a férfi utoljára látta, újabb ezüstös tincsek lopakodtak sötétbarna hajába, és sokkal idősebbnek tűnt. Ugyanakkor a Nyitott Kéz Útjának többi tagjával ellentétben az Anya drágaköves nyakláncot hordott, és az öltözéke is kifinomultabb, selyemszerű anyagból ké-

szült. Ám a leghatásosabb a megjelenésében mégis a kiállása és a tekintete volt, ami azt a hatást keltette, mintha már mindent látott volna. Mintha mindent tudott volna.

A nyitott ajtón túlról halk morgás hallatszott olyan frekvencián, hogy Binnot az ujjai hegyében érezte a hang keltette vibrálást. Az Anya gyorsan becsukta az ajtót.

– Megetteted? – kérdezte Binnot.

– Igen. Jelenleg egészen békés. Akárcsak te, Binnot. – Az Anya kedvesen elmosolyodott, és a férfi ismét azt érezte, amit mindig, amikor a vezetője figyelme teljes mértékben ráirányult. Mintha képes lett volna bármi és bárki fölött uralkodni a galaxisban. A nő leült a terem közepén álló asztalhoz, amit szintén jégkristályokként csillogó, csiszolt üvegberakás díszített. Nem kérte és nem is ajánlotta fel Binnotnak, hogy ő is üljön le, de a férfi örült ennek. Nem szerette túlságosan kényelemben érezni magát. Még dolga volt.

– A hajóm készen áll az indulásra – mondta.

– És Goi Ganok? – Az Anya kérdően felhúzta a szemöldökét.

– Ő is készen áll.

– Jól el fogja játszani az ártatlan nyugtalanságot – mondta az Anya. – Ennek ellenére figyelj rá! Nem rendelkezik a te tehetséggel.

Binnot csak bólintott egyet, próbálta elfojtani a bók miatt előtolakodó mosolyát.

– Már a klytobaktérium is a fedélzeten van. Gondoskodunk róla, hogy egy e'roni hajó felfedezzen minket, amint belépünk a semleges úrfolyosóra az E'ronoh és az Eiram között, a holdjuk közelében. – Személyesen segített elhelyezni a nagy, folyadékkal telt tárolóhengereket a hajón kialakított, rejtett rekeszekben. Felületes ellenőrzéssel fellelhetetlenek voltak. Persze, ha valaki azért kereste volna őket, hogy újra vizsályt szítson a két világ között, az biztosan rájuk találhatott.

– Remek. – A nő az asztalra könyökölve összeillesztette hosszú, karcú ujjait. Arany karkötője lecsúszott a csuklóján, eltűnt a ruhája ujjában. – Az E'ronoh térsége közelében tegyék tönkre a hajtóműveket, és kérjétek, kísérjenek el titeket a holdra, hogy megjavíthassátok...

– És a másodlagos hajtómű ott fog felrobbanni, amint meggyőződünk arról, hogy egy eirami hajó figyelhet rá. – Binnot újra járkálni kezdett. – De mi van a Jedhával?

– Mi van vele?

– Nem írták alá a békeszerződést, a háború mindenképpen folytatódni fog. Biztosan rám van szükséged ehhez a küldetéshez? Többet is tehetnék.

– Tudom. – Az Anya ismét elmosolyodott. Felállt, és odament hozzá. Közel egy fejjel alacsonyabb volt a férfinál, de széles vállára téve a kezét egy finom mozdulattal a fal felé fordította Binnotot. Nem a fal, hanem a tükör felé.

Mindketten látszottak benne, de a felület java részét a férfi foglalta el. Az Anya úgy állt mögötte, mintha csak az árnyéka lett volna. Más mirialiakkal ellentétben Binnot csupán néhány tetoválást viselt faközöld bőrén. Alig tíz évesen lett az Út tagja, és nem kapott több arctetoválást, ami az eredeti kultúrájában az elért eredményeket jelölte mindenki számára jól láthatóan. Az Anya egy pillanatra saját magát nézte, azután a tekintete a férfi tükörképére villant.

– Tudom, mire gondolsz. Megtisztelő és nagyszerű, hogy kitaposod magadnak a saját ösvényedet az Úton belül, de nem a bőrödnön, hanem magadba zárva viseled majd mindezek jelét. Számomra a te nagyszerűséged folyton csak tovább növekszik, Binnot.

– Igen, Anya.

– A jedhai csata véget ért – mondta a nő még mindig az árnyékkaként állva ott. – A Hírnök gondoskodott róla, hogy a tájat időtlen idők óta elcsúfító jedhai Jedi-szobor romokban heverjen. És a tartós béke az Eiram és az E'ronoh között hamvába holt. – Megszorította Binnot vállát. Valami zavarta a Jedhával kapcsolatban. – A Hírnök lázadást szított az Erő-használók ellen.

– Talán nem ez volt... a terv? – kérdezte a férfi. Az Anya habozott, elengedte Binnot vállát, hogy odaálljon mellé. A férfi úgy állt a tükör előtt, mintha megdermedtek volna a tagjai.

– Nem egészen. Csak a béke megakadályozása volt a cél. Csak-hogy a Hírnök a saját feje után ment. Nem így akarom vezetni az

Utat. Persze megértem, hogy a pillanat hevében könnyebb cselekedni, ahogyan ő tette, mint valóra váltani egy nagyobb látomást.

– A te látomásodat, Anya? – kérdezte Binnot.

– Mert én vagyok az Út. – Az Anya közelebb hajolt a férfihoz.

– És az Út hamarosan átszeli az egész galaxist, sokkal messzebbre nyúlik majd el, mint amit a Köztársaság vagy a Jedik el tudnak képzelni.

Binnot arra gondolt, hogy a vezetőjének nem volt muszáj mindent elmondania neki. Nem kellett a reményeiről vagy a Hírnökkel kapcsolatos csalódásáról beszélnie. Ám megtette, és ez a bizalom jele volt. A férfi ismét majdnem elmosolyodott. Mindenki előtt megtartotta magának a véleményét, de az Anya terve lenyűgözte, és a Hírnök ostoba hibája azt is jelenthette, hogy hamarosan üresedés lesz a felsőbb körökben. Ő pedig készen állt betölteni a Hírnök helyét, mivel az Anya látta benne a lehetőségeket.

– Ha a béketárgyalások befulladások, akkor miért kell újraéleszteni a viszályt a klytobaktériummal? – Binnot elfordította a fejét, nem bírta tovább nézni saját magát. Az Anyának tudnia kellett róla, hogy ezt kellemetlennek érezte. Ezt a trükköt ő maga is rég kitanulta már. Aki kényelmetlen helyzetbe került, az könnyebben mondott igazat, akár az akarata ellenére is.

– Egy biofegyver az Eiram ellen. Hát nem látod, milyen ironikus ez? – kérdezett vissza az Anya. – A királynő és a mérge után? Miután kihátrált a megegyezésünkéből, hogy létrehozza a mérge levegő útján terjedő változatát, és még be is záratta a kutatólaboratóriumot az előtt a házasságnak nevezett, nevetséges színjáték előtt? Nem hagyhatunk ki egy ilyen jó lehetőséget, amivel biztosítható a háború folytatása. Az E'ronoh természetesen letagadja majd, hogy tőlük származna, de a baktérium puszta létezése is rájuk utal majd. Így a háború folytatódik. Szükségem van rá, hogy ez a viszály a lehető leghevesebben fellángoljon. Az Út ezt követeli meg. A káoszt. Mert a zűrzavar által tehetünk meg egyre több mindent ebben a galaxisban.

– A káosz segítségével? – kérdezte Binnot. Vajon az Anya Axelre gondolt? Csakhogy Axelt bebörtönözték, így ő, Binnot sokkal hasznosabb volt az Anya számára. Elfordult a tükörtől, és az egyik

kezével szinte öntudatlanul megmasszírozta a halántékát. Mintha sajgó, lüktető fejfájás kínozná.

– Jól vagy, gyermekem? – kérdezte a nő visszaülve az asztalhoz.

– Persze – válaszolta Binnot kissé túl gyorsan. Sosem érezte teljesen jól magát az Anya jelenlétében. A nő nem tűnt félelmetesnek a számára, de a teste mást mondott. Vagy ez csak amiatt volt, hogy tudott a Romboló közelségéről? Már önmagában a lény külseje is émelyítette.

– Igen – válaszolt az Anya az előbbi kérdésre, és kimutatott az ablakon a hiperúr fényére. – Szükség van a káoszra. Az én káoszomra. Axel Greylarkról beszélek.

– Axel Greylarkról – ismételte meg Binnot közömbös hangon, próbálta eltitkolni a féltékenységet. – Arról az Axel Greylarkról, aki most börtönben ül?

– Már nem sokáig – mondta az Anya. – Miután sikeresen újra vizsályt szítottál a két bolygó között, el kell majd menned érte a Pippyrre.

– Elárult. Elárult téged és mindannyiunkat.

– Valóban. És nem hagyom, hogy megússza – válaszolta az Anya. Az ajka elvékonyodott, ahogy összeszorította a száját. – Csakhogy idekint hasznosabb számomra, mint egy cellában ülve. – A homlokát ráncolva nézett Binnotra. – De miért, gyermekem? Mintha nem örülnél neki, hogy újra találkozhatsz a régi barátoddal.

Axel kedvére bukkant fel és lépett ki az Anya világából az utóbbi években, és Binnot csak azokat az időket élvezte igazán, amikor még fiatalabbak voltak, és sok időt töltöttek együtt. Csakhogy Axel munkája az Eiram-E'ronoh ikervilágokon szörnyen félresikerült. Nem ölte meg azt a Jedít, nem szállította le a mérget az Anyának. És mióta eltűnt a közelből, Binnot megkönnyebbült. Igazából Axel csillogása mindig elterelte a figyelmet órála és mindenki másról, és ehhez elég volt csak felbukkannia. Binnot élvezte, hogy Axel bebörtönzése óta az Anya őt tartotta hasznosabbnak, és amiatt aggódott, ha kiszabadítja a férfit, azzal csak a régi időket hozhatja vissza. Természetesen, mindezt nem akarta közzétenni, ezért csak vidáman elmosolyodott.

– És hogyan? – kérdezte. – Az Út valamelyik tagja már ott lehet a Pipyyren, hogy a segítségünkre legyen?

– Nem – válaszolta az Anya. – Viszont hozzáférésünk van a közeli kommunikációs bójákhoz. Elfoghatunk és megváltoztathatunk üzeneteket. Csupán a megfelelő üzenetre van szükségünk.

– De... elbukott. Miért kap még egy esélyt?

Az Anya felállt, és elindult az ajtó felé. Azután megtorpant, és felsóhajtott, mintha kezdte volna fárasztani ez a beszélgetés. Úgy tűnt, a férfi nem fog többet megtudni erről. Talán az Anya mégsem tartotta őt olyan nagy becsben, mint ahogy állította.

– Ha már kiismertél minden mozdítható részt, akkor kedvedre mozgathatod őket, drága Binnotom. Néha az a leghasznosabb, ha kidobod azokat a részeket, amik hibásan működtek, de ezt is érdemes kifinomultan tenni. Axel Greylark még mindig hasznos. Egy kijátszható lap, ha úgy tetszik. – Ezt az utóbbit olyan arckifejezéssel mondta, mintha azon tűnődött volna, milyen süteményt válasszon desszertnek ebéd után.

– Meg fogod ölni? – Binnot ezúttal a meglepetését próbálta elrejteni.

– Lehet. De lehet, hogy nem. Egyelőre szükségem van rá. Hozd vissza, Binnot! – Azzal az Anya halványan elmosolyodott, elfordult, és kiment.

Másodpercekkel később Goi Ganok, egy roonai férfi sietett be, nagy és fekete szeme még jobban elkerekedett az izgatottságtól.

– Felkészültél az indulásra? – kérdezte tőle Binnot. – A *Gaze* hamarosan kilép a hiperútból. Ideje felszállni a saját gépünkre.

– Mehetünk. Az Útért – tette hozzá Goi. Apró fogai megcsillantak, amikor elmosolyodott.

– Az Anyáért – válaszolta Binnot, ahogy társa izgatottan elindult kifelé a tereméből.

Egy pillanatra ismét a tükör felé fordult, és kényszerítette magát, hogy belenézzen a saját sötétzöld szemébe.

– És értem is – tette hozzá suttogva.

ELSŐ FEJEZET

A KÖZTÁRSASÁG SZENÁTUSI ÉPÜLETÉBEN A CORUSCANTON

Kyong Greylark kancellár a tágas lakosztályában ült, széles íróasztalától elfordulva a város körvonalait nézte. Alkonyodott, a lenyugvó nap aranyfénye visszatükröződött a csillogó, ezüstös tornyokról és kupolákról, amik ettől úgy néztek ki, mintha aranyfüst borította volna be őket.

Ilyenkor általában béke és nyugalom árasztotta el Kyongot, ám aznap bárhogyan próbált megnyugodni, a keze úgy markolta a széke karfáját, mintha a hajója, az *Aurora Sun* fedélzetén lett volna, ráadásul kényszerleszállásra készülve. Megborzongott, amitől a jade fejdísz, az egyik családi öröksége halkán felcsilingelt.

Kinyílt az ajtó.

– Greylark kancellár! – szólította meg az egyik titkárja. – Bejövő hívása van...

– Hírek a Jedháról? – kérdezte Kyong.

– Nem, kancellár.

Kyong felemelt kézzel csendre intette a másik nőt. Egész nap csak ilyenkor lehetett nyugalma. Vagy legalábbis csak ilyenkor kereshette a nyugalmat, még ha nem is találta meg mindig.

– Megmondtam, hogy ne zavarjanak, csak ha a békeszerződésről van szó.

– De... Mollo kancellár üzent az Eiramról. A fiával kapcsolatban.

Kyong odafordult a székével, ajka pengevékony lett, ahogy összeszorította a száját, de bólintott egyet. Ennél a mozdulatnál a csepp alakú jade kövekből készült fejdísz nem adott ki semmilyen zajt. Megnyomott egy gombot az íróasztalán, mire Mollo holképe jelent meg az asztallap fölött.

– Greylark kancellár! – szólította meg bariton hangján, nagyon hivatalos hangnemben. A quarren nem éppen luxuskörülmények közül hívta. Ezúttal ezüstös szegélyű, sötétbarna talárt viselt, az arcápjai várákozóan tekeregtek. – Bízom benne, hogy jól van.

– Jól vagyok, Mollo kancellár. Köszönöm az érdeklődését! – A nő aprót bólintott is hozzá, de részéről ennyivel letudta az udvariasságot. A mosoly helytelen lett volna, tekintve egyetlen gyermeke bebörtönzését, és azt, hogy szégyent hozott a Greylark családnévre az egész galaxis előtt. Ha a homlokát ráncolja, azzal viszont azt jelezte volna, hogy nem tudja kezelni a politikai következményeket. Egy kancellár fia gyilkos lett? Ez elképzelhetetlennek tűnt, mégis megtörtént. – Hogy állnak a dolgok az Eiramon?

– Nem tökéletesen, de jól. Épp egy kisebb incidens tört ki a közös holdon, az Eirie-n. Most hallottam róla. Valami teherhajónak kellett kényszerleszállást végrehajtania meghibásodás miatt. Ja, és Erasmus főváros újraépítése a tervek szerint halad. Adrialla királynő és A'lbaran uralkodó még mindig kommunikálnak egymással. Mereven és kelletlenül, de kommunikálnak, hála a friss házas örökösöknek. Xiri és Phan-tu ügyesen oldják a feszültséget mindkét oldalon.

Kyong elismerő bólintás kíséretében válaszolt:

– Mint mindig, ezúttal is hálás vagyok mindazért, amit a Külső Gyűrűn teszel.

– Én pedig hálás vagyok, mert te el tudod viselni azt a Coruscant nevű fémtömböt az ottani végtelen politikai bonyodalmakkal együtt. Van valami hír a Jedháról? – kérdezte Mollo. – Az onnan érkező üzenetek nemrég hirtelen megszakadtak. Aggodalmat kelt a dolog.

– Várjuk a visszaigazolást a békeszerződés aláírásáról – válaszolta Kyong. – Bármelyik pillanatban megérkezhet.

– Az jó – bólintott Mollo. – Kár, hogy biztonsági szempontok miatt nem vehettünk részt ezen az eseményen. Mindenesetre, már várom, hogy megünnepelhessem ezt a fejleményt itt a királynővel és az uralkodóval. – Elhallgatott, de a csápjai tovább tekeregtek. Végül mégis folytatta, kevésbé hivatalos hangnemben: – Van itt még valami. Beszélni szerettem volna veled Axelről. A tanácsadó bizottságaink több különböző tagja beadványt kezdeményezett a bebörtönzésével kapcsolatban.

Kyong szemöldöke megrebbent. Ő még nem hallott ilyesmiről. Miután a fiát elfogták az Eiramon, gyorsan kiszabták rá a büntetést, és hetek óta börtönben ült a Pipyyren, valahol a Bakura közelében, de még a Külső Gyűrűben. Ha az anyja elképzelte egy cellában, egy pillanatra elakadt a lélegzete, ezért kétségbeesetten küzdött saját maga ellen, hogy ne is gondoljon rá.

Mollo így folytatta:

– Nem hallottál róla, mert külön kértem, hogy a te értesítésed nélkül kommentálják, ezáltal független véleményeket gyűjthessek a dologgal kapcsolatban. – Közelebb hajolt a holoképen. – A javaslatuk a büntetés csökkentéséről szól, és arról, hogy szállítsák át egy alacsonyabb biztonsági besorolású intézménybe, ahol rehabilitálhatják.

– Tessék? – Kyong úgy megdöbbent, hogy még a hivatalosság megszokott álarca is lehullott róla egy pillanatra.

– Mind megértjük, Axel mekkora hibákat követett el, de közben jót is tett. Megmentette Phan-tu Zennt a merénylőktől. Segített felfedni és megsemmisíteni a méregfiolákat...

– Miközben lerombolta az eirami főváros egy részét – vágott közbe Kyong. – És megölte azt a foglyot. Mindenkinek hazudott, hogy leplezze a tetteit. Megölt egy ártatlan e'roni apát. És ami még ennél is rosszabb, csak része volt a nagyobb képnek, amit még mindig nem látunk, és nem ismerjük a mögötte húzódó terveket. Ezek nem holmi ostoba fiatal kis tévedései vagy félrelépései voltak, és ezt mindketten tudjuk.

Mollo a fejét csóválta.

– Különösnek találom, hogy én védelmezem a fiadat, és te vonakodsz adni neki egy második esélyt.

– Ebben tévedsz. Szeretnék adni neki egy második esélyt, de a tetteiért fizetnie kell attól függetlenül, hogy kinek a gyermeke.

– Kyong hátradőlt a székén. A nap már leereszkedett a láthatár alá, és a levendula-lila sötétség kezdte magához ölelni a várost. A kancellár kinézett az ablakon, hogy megnyugtassa magát. Jobbnak vélte minél kevesebbet kimutatni a téma miatti zaklatottségéből, amit mostanában egyre nehezebben titkolt el mások elől.

– A bizottságok arra a döntésre jutottak, hogy ha mindketten jóváhagyjuk Axel rehabilitációját egy alacsonyabb biztonsági be-sorolású intézményben, akkor lehetővé teszik a dolgot.

– Mindketten? – ismételte meg Kyong.

Mollo csápjai megremegtek, azután megnyugodtak. Amikor a quarren megszólalt, együttérzés rejlett a hangjában:

– Szerintem jár neki egy második lehetőség. Részemről igen a válasz. Mi a véleményed, Kyong?

Nem gyakran szólították egymást a keresztnévükön, és a nő értette a célzást. Összekulcsolta az ujjait. Axel járt a fejében kisbabaként a csillogó, sötét szemével és a kócos kis hajával. A lilás anyajegyekkel a háta alsó részén, amik totyogó korára eltűntek. Az ártatlanságával, ami ott rejlett az első mosolyában, annyi évvel ezelőtt. Az anyja nem látta ezt a mosolyt a férje halála óta. Ezt a veszteséget mindketten gyógyíthatatlan sebként hordozták magukkal.

– Az én válaszom... – A hangja elcsuklott, ezért gyorsan előlről kezdte: – Az én válaszom: nem.

Mollo csápjai az iméntinél is hevesebben kezdtek el vonaglani.

– Hogy vagy képes... Kyong! Azt hittem...

Hirtelen az iménti titkárnő rontott be Greylark kancellárhoz, és a nővel együtt Mollo holoképe is odanézett.

– Elnézést, ha megzavartam a megbeszélést! – kezdte a twi'lek gyorsan meghajolva. A szeme elkerekedett, és a keze remegett.

– A Jedha! A béketárgyalás a Jedhán sikertelen volt! Az e'roni nagykövet meghalt, és az eirami nagykövetet árulással gyanúsítják. Ráadásul...

Egy másik holo jelent meg Mollo kancellár képe mellett, Kyong egyik magas rangú képviselője jelentkezett be a Jedha mellől:

– Kancellár! Elnézést a zavarásért, de felkelés tört ki a Jedhán! Nem írták alá a békeszerződést a tűzszünet fenntartásáról...

Mollo egyik segédje vágott közbe zihálva, mint aki futva sietett oda a kancellárhoz:

– Mollo kancellár! Sürgős üzenetet kaptunk. Az eirami és az e'roni delegációnak is el kellett menekülnie a Jedháról. Veszteségek is vannak...

A beszélgetés hangzavarba fulladt, ahogy újabb titkárok rohantak be a sürgős hívások és hírek miatt. Mindkét kancellár magába szívott annyi információt, amennyit tudott, mielőtt csendet parancsoltak maguk körül, és néhány rövid másodpercre ismét magukra maradtak. Mindketten kábult csendben ültek.

Orlen Mollo szorosan lehunyta a szemét, és olyan képet vágott, mint aki keserű gyógyszert vett be. Egyik kezét felemelte, és a homlokára tette.

– Nem! Miután annyi mindent tettünk! Az esküvő után!

Veszteségek. Árulás. Vége a tűzszünetnek. Ez az egész szörnyen hangzott, de Kyong tapasztalatból tudta, hogy a további részletek sokkal rosszabbak lesznek. Mindig így volt.

– Mit tegyünk, Kyong? – kérdezte Mollo a fejét csóválva.

Greylark kancellár felállt, már egyáltalán nem gondolt a fiára. Sürgős dolga adódott, ami elterelte a figyelmét a családi problémáiról. Néha a háború sokkal kényelmesebbnek tűnt a békénél.

Olyan éles hangon szólt oda az egyik titkárának, hogy attól még Mollo is összerezzen:

– Értesítsd a Jedi Tanácsot!

AZ EIRAM ÉS AZ E'RONOH KÖZÖTTI HOLDON EGY ÓRÁVAL KORÁBBAN

A hold matt felszínű gyöngyként lebegett az Eiram és az E'ronoh közös gravitációs terében. Az égitest nem őrzött kibányászásra érdemes nyersanyagokat, a legmeghatározóbb tulajdonsága a felszínét borító sóréteg volt, így aztán nem csoda, hogy többnyire senki sem foglalkozott vele, még az eiramiak is csak az apály és a dagály váltakozásai miatt emlékeztek meg róla a dalaikban. Az E'ronoh lakóira a nap sokkal nagyobb hatást gyakorolt, a hold csupán kisebb szerepet kapott a helyi mitológiában, inkább csak Idómérőként emlegették.

Így amikor az a robbanás történt a holdon, az a múltó kis szikra a sóval borított golyóbison, csak Plana Van százados vette észre.

Épp az Eiramra tartott a teherhajójával, amit korábban megrakott algafeldolgozó berendezésekkel. Csak a szeme sarkából látta az aranyszínű lobbanást.

– Mi a hideg hold volt ez? – kiáltott fel meglepetten. (Bár alapján véve gyakran megfélekeztek róla, a helyi káromkodásokhoz mindig jól jött az a hold.) Ösztönösen lelassított, közben a legénysége két tagja besietett a pilótafülkébe.

– Láttátok? – kérdezte Otto, egy kölyök, aki még csak tanulta a szakmát. A szeme úgy elkerekedett, mint a nyíló tengeri rózsza. A szeplői élénkebb zöldek voltak, mint Planáé, mert csak pár hónapja jött el az Eiramról. Ugyanakkor a százados öt éve főleg a hajóján élt, alkalmanként alig pár napot töltött a bolygón, és a távolléte meglátszott az arcán. A helyi algában dús étrend hiányában az ő szeplői elhalványodtak.

– Én láttam.

– Azt hittem, a háborúnak már vége – jegyezte meg Lunnto, a másodpilóta, egy idősebb eirami férfi. Kerek hasa az egyik kedvenc állatára, az aranymedúzára emlékeztette Planát. Lunnto hajlamos volt előbb beszélni, és csak utána gondolkodni, de jó ösztönökkel rendelkezett.

– Tűzszünet van – mondta Plana vállat vonva. Kétkedett az igazi béke lehetőségében, de nem szívesen vészmadárkodott. – Nem kaptunk semmilyen vészjelzést, és egyébként is, mi tudna felrobbanni az Eirie-n? Az egyetlen ottani állomást már rég nem használják.

Az ég és az űr a két bolygó között nyugodt maradt az elmúlt pár hétben, de Plana nyugtalanítónak érezte ezt a csendet, akárcsak mindenki más az Eiramón, mivel inkább lövésekhez és robbanásokhoz szoktak hozzá idekint, a közeli hiperűr-útvonal környékén. Ha nem egy e'roni járőr lőtt rá az áthaladóra, akkor a kalózokat kellett elkerülni, akik mintha osztódással szaporodtak volna a rendszerben. És persze a két bolygó közti hatalmas törmeléköbben is sok mindennek neki lehetett ütközni, hiába kezdték eltakarítani.

Plana hátralökte vaskos hajfonatait a válláról, és egy zsinórral összefogta őket, holott ezt többnyire a közelgő csata előtt tette. A következő pillanatban riasztás érkezett az Eiramról. Nyilvánvalóan a bolygón is befogták a robbanást műszerekkel.

– Van százados! Ailee kikötőparancsnok vagyok Erasmusból. Helyzetjelentést kérek!

– Itt Van százados. – Plana merev, szinte gépies hangon válaszolt, ami az eirami katonaságnál felszedett és azóta megmaradt rossz beidegződése volt. Most már csak tartalékosnak számított, mivel a teherszállítói munkája egyre fontosabb lett, és egy idő után nem rendelték ki aktív szolgálatra. – Hazafelé tartunk. A szállítmányunk megegyezik azzal, amit előzetesen lejelentettünk. Nem tapasztaltunk semmi szokatlant egészen... – Ami azt illeti, egészen mostanáig Plana arra számított, hogy valami félremegy majd, mert ugye nemrég itt még háború volt, meg minden. Valahogy az egész útja túlságosan békésen alakult. Őszintén szólva sokkal normálisabbnak érezte ezt így, hogy mégis történt valami.

– Az imént kisebb zavart tapasztaltunk a holdon. Egy robbanást. Semmi vészjelzés, és nincs hatással a hajónkra.

– Van százados! Kérem, vegye figyelembe, hogy semleges tér-ségben tartózkodnak! Harci készségben vannak?

– Nem tűzszünet van? – kérdezte Plana mereven.

– Ennek ellenére álljanak készenlétben, ahogy mindig kellene!

– Senki sem lőtt ránk, és nincs információnk a robbanás okáról. Mintha csak ezekre a szavakra várt volna, Otto megszólalt:

– Mellékesen érzékelünk egy e’roni vadászgépet a holdon. Talán az lehetett a robbanás forrása.

– Vagy az oka – jegyezte meg Plana.

Lunnto rábámult.

– Tudod, hogy néz ez ki? Kalózkodásnak tűnik. Le merném fogadni, hogy az az e’roni vadász lelőtte az egyik ellátóhajónkat, és most próbál feltakarítani maga után.

Plana felsóhajtott. Ennek a szállításnak gyors, nyugodt, békeidős munkának kellett volna lennie. A kommunikációs sáv még mindig nyitva volt Ailee parancsnok felé, így ő is hallott mindent.

– Van százados! – szólította meg a parancsnok. – Utasítom, hogy szálljanak le a holdon, és nézzék meg, vannak-e áldozatok!

– De nincs rá bizonyíték, hogy...

– Van százados! Lehet, hogy most szállító, de tartalékos katonaként engedelmeskednie kell a kikötőparancsnoknak.

– Igen, parancsnok – válaszolta Van, de közben a szemét forgatta. Igazán véget érhetne már rendesen is ez a háború!

Néhány fős legénységéhez fordult, azaz inkább csak Lunntóhoz és Ottóhoz, mivel a navigátor Pell hátul aludt valahol.

– Hát, ez van – mondta, és elkanyarodott a hajóval az Eirie felé. Hamarosan leereszkedtek a hold egyetlen valaha aktív területére, ahol egy üzemanyag-töltő állomás és egy bolt állt. Közben megláták az e’roni hajót, amiről Otto mondta, hogy befogták a műszereik. Egy szállítóhajó mellett állt, aminek a hátuljából füstcsíkok szálltak fel, nagyjából a hajtómű környékéről. Nyilvánvalónak tűnt, hogy ez volt a robbanás forrása. A nem eirami, de nem is e’roni gyártmányú teherhajó valószínűleg csak egy átlagos szállító volt egy másik szektorból, aki szerződést kötött az egyik itteni bolygóval.

A saját gépükkel összehasonlítva az e’roniak által vásárolt és a háború végén szolgálatba állított koréiai ördögvasdász egészen kicsinek tűnt, de végeredményben nem szállításra tervezték, ha-

nem gyorsaságra, és persze tűzerőre. A sérült teherhajó kétszer akkora volt, de így is kicsinek számított ahhoz, hogy ebbe a szektorba szállítson. A hajótest java része sértetlen maradt, csak a hajtóműnél áradt a füst egy szabálytalan, égett szélű lyukból.

Plana megköszönte a torkát, és átszólt a másik hajónak:

– Itt az eirami Plana Van százados. Azonosítsa magát, és közölje a szándékait! – Elvégre katona volt, és adhatott utasítást.

Több mint egy percen át csend honolt a kommunikációs sávban, azután megjött a válasz:

– Itt Gunnaw hadnagy az e’roni haditengerésztől, a Thyletűz osztagból. – Újabb hosszú szünet következett. Plana elképzelte, ahogy a fickó dühösen vicsorog. – A tűzszünet értelmében nem kell válaszolnom. Azonban elmondom, hogy a teherhajót itt találtuk. Eredetileg Shuraden felé tartott, sérült hajtóművel sodródott, és segítettünk a legénységnek leszállni a holdon, hogy megjavíthassák.

Plana összevonta a szemöldökét.

– Ez az állomás nem alkalmas kiterjedtebb javításokra.

– Tudatában vagyunk ennek a ténynek. A hajó kétfős legénysége azt állította, ők maguk is el tudják végezni a javításokat, ha biztonságosan leszállhatnak valahol. Nem hitték el, hogy a tűzszünet még mindig fennáll, ezért kérték, hogy leszállhassanak a holdon.

Semleges területen. Észszerűnek tűnt, de akkor is.

– Mit szállítottak?

– Mit számít? Kalózkodtatták ki őket. A rakományuk anynyi. Benéztünk, hogy igazoljuk a mesét.

– És mi a magyarázat a robbanásra, amikor már idelent voltak a holdon?

– A hajó hajtóműve robbant fel. Nem a mi hibánk.

– És önök hová tartottak?

– Ahhoz maguknak semmi közük.

– És a túlélők? Beszélhetünk velük?

– Nem akarnak beszélni magukkal.

Plana idegei felborzolódtak. Úgy érezte, mintha egy kóddarabbal vitatkozott volna. Inkább jelentést tett Ailee parancsnoknak.

– Valami nincs rendben – válaszolta a parancsnok. Plana is így érezte, de nem mondta ki. – Nem katonai szempontból jogunk van segítséget nyújtani a túlélőknek, és elvégezni a hajó sérüléseinek biztonságos felmérését.

Planát egyre inkább hatalmába kerítette a rossz előérzet. Az egész tűzszüneti helyzetet átjárta a feszültség. A háború bármelyik pillanatban véget érhetett, de akkor miért tűnt ez lehetetlennek, még a két bolygó szövetségével együtt is?

– Utasítom, hogy kutassa át azt a hajót, Van százados! Küldök négy vadászgépet támogatásnak – mondta Ailee parancsnok. – Bármi, ami hatással van a holdra, az hatással van ránk is. Sokkal jobban, mint az E’ronoh-ra.

– Értettem, parancsnok. – Az eiramiak mindig így gondolták és érezték, hiszen a hold árapályt okozott a bolygójukon. És az eirami élőlények az árapályokkal együtt éltek, szaporodtak és haltak meg, ez bizonyos szempontból az emberekre is igaz volt. Ha az e’roniak tettek volna bármit, ami hatással lehet a holdra, ha csak elmozdították volna egy kilométerrel valamiféle lehetetlennek tűnő, de mindenképpen borzalmas módon, azzal elpusztíthatták volna az Eiramot. Erre talán még senki más nem gondolt, csak Plana akkor és ott, és végtelenül megrémült tőle.

A parancsnoknak igaza volt. Az e’roniak és a tönkrement hajó legénysége rejtegettek valamit.

– Ó, és Van százados!

– Igen?

– Siessenek! Hamarosan további e’roni hajók fognak érkezni. Amint látják, hogy elindultunk, ők is oda fognak gyűlni. Ne lőjenek, amíg nem feltétlenül szükséges! Úgy tudjuk, a követek már aláírták a végleges békeszerződést a Jedhán.

Plana Van megropogtatta az ujjait. Még valamikor régebben szokott rá erre minden komoly munka előtt. A legénységéhez fordult:

– Aktiváljátok az ikerágyút, és ébresszétek fel Pellt! – mondta. A navigátor pihenőideje véget ért. – Felmegyünk arra a hajóra.

ORRA-LAGÚNA, EIRAM

A fővárostól alig öt kilométerre elterülő eirami lagúna csak egy volt a sok közül, ám Phan-tu Zenn számára az egyik olyan dolog, amit a legjobban szeretett a világában. Bárhol járt, bármelyik faluban vagy városban, nem kellett messzire mennie, hogy megtalálja a vizet, és azzal együtt a békét és nyugalmat.

A herceg a hagyományos slekgyűjtésben segédkezett: a helyiek egyfajta vízi zöldséget szedtek a tengerből, ami annyira zsenge és ízletes volt, hogy ha Phan-tut néha elfogta a honvágy, akár egy hajót is eladott volna egy hagyományos slekraguért. Gyerekkorában ez volt a kedvence, ahogy az anyja és a húga kedvence is, és ez sohasem változott meg igazán. Adrialla királynő és a hitvese, Odelia is majdnem annyira szerette ezt az ételt, mint ő, bár természetesen már az ő örökbefogadása előtt is ismerték. Ugyan a herceg egészen jól alkalmazkodott a palotabeli élethez, gyakran keresett valamilyen kifogást, hogy visszamehessen a vízhez. A Rayes-csatorna torkolatánál született a szegénysoron, és az ott töltött gyermekora mindig elválasztotta valamennyire királyi szüleitől, még ha idővel meg is szerette őket.

Ugyanakkor ez a lagúna, akárcsak az Eiram sok más területe, már nem emlékeztetett a gyerekkora emlékeire. Akkoriban a tiszta vízben még nyüzsgött az állati és növényi élet, sokféle kiterjedt őserdő nőtt, csak csillogó, aranysárga homoksávot hagyva meg partvonalnak. Mostanra a homokot sok helyen olajfoltok szennyezték be, és lezuhant hajókból kiszivárgott üzemanyag terjengett a vízben. Az erdőket robbanások és tüzek ritkították meg, a lakott területeket nem tudták felújítani a meggyérült források és szűkös nyersanyagellátás miatt. A háború vége felé az érkező el-látmányokat egyre többször fosztották ki a káoszt kihasználó kalózok. Mindezek miatt, a háború mindenhol ott éktelenkedő nyomai miatt Phan-tu nehezen talált rá a régi békére a vízparton.

Térdig gázolva a lagúna hűvös vizében lenyúlt egy kicsi, friss indáért a lába mellett, óvatosan meghúzta, és betette a derekán lévő kosárba. Valami zümmögött a csuklójánál, és odacsapott, mi-

előtt rádöbbsent volna, hogy nem valami szúrós rovar hallott, hanem a kommunikátora jelzését. A felesége, Xiri hívta.

Feleség! Még mindig furcsának és kissé idegennek érezte a szót.

– Halló, Xee! – szólt bele az adóvevőbe mosolyogva. – Képzeld, összetévesztettem a hívásodat egy szúnyoggal!

– Hát, köszönöm szépen! – Xiri nem nevetett. Hoppá! – Figyelj! Valami történt az Időmérő Holdon.

Phan-tu felegyenesedett, és mozdulatlanra dermedt.

– A holdon? Miért történne ott bármi is? – Ösztönösen felnézett az égre. A hold keskeny sarlóként függött a láthatár fölött. Bár nem volt lakhatatlan, még egyik bolygó sem gyarmatosította. Az eiramiak szerették a maguk azúrkék vizeit, ahogy az e'roniak is a meleget és a vörös sivatagjaikat, márpedig a holdon semmi sem volt ezek közül. Viszont a kis lagúna vize az Erasmus-tengerből eredt, aminek a magassága, így az is, hogy a hullámok éppen a herceg térdét vagy combját nyaldosták, a holdtól függött.

– Nem tudom, pontosan mi történhetett, de eirami vadászgépek indultak oda, és azt hallottam, hogy mi is küldünk hajókat. – Xiri zihálva mondta el mindezt, mintha futott volna közben. – Épp repültem, amikor hívtak. Bemegyek apámhoz, hogy beszéljek vele, és többet tudjak meg. Most rögtön ide kellene jönnöd.

– Az E'ronoh-ra? De... – Épp térdig vízben gázolok, akarta mondani Phan-tu, de elakadt a szava, mert a parancsnak hangzó kérés az idegeit borzolta. – Inkább a palotába megyek, hogy benézzek a királynőhöz és a hitveséhez – válaszolta végül. – Szerintem többet tehetünk azzal, ha most a saját bolygóinkon próbáljuk csillapítani a kedélyeket.

– Rendben – mondta Xiri. – Bármelyik pillanatban aláírhatják a békeszerződést. Már olyan közel járunk, Phan-tu! Csak addig kell még egyben tartanunk itt a dolgokat.

– Igen. Hamarosan beszélünk.

– Phan-tu?

– Igen?

Hosszúnak tűnő hallgatás után Xiri megszólalt:

– Hiányzol.

– Te is nekem, Xee. Szia!

Néha még mindig furcsa volt beszélgetni Xirivel, és nehezen találták a szavakat. Összeházasodtak, és szerették egymást, de még így is nagyon fiatal volt a kapcsolatuk, aminek a felét nem is töltötték együtt, mert a feladataik a saját bolygókra szőlították őket. Phan-tu még nem érezte magát igazán az E'ronoh hercegének, és tudta, hogy Xiri ugyanígy volt az Eírammal. Ráadásul, lévén trónörökösök, állandóan figyelték őket. Phan-tu még nem karolta át a felesége vállát ösztönösen védelmező mozdulattal, és még nem tanultak meg mozogni egymás személyes terében. Ugyanilyen újszerű és nyers érzés volt a bolygók képviselőiként navigálni az életben.

Phan-tu kiment a vízből. Szeplős arcú gyerekek hajoltak meg körülötte, amikor elment közöttük. Néhány idősebb tizenéves távolabbról nézte a jelenetet, némelyikük gúnyosan mosolygott. Nem mindenki örült a házasságának az e'roni hercegnővel. A házasságuk előtt Phan-tu sokkal kevésbé törődött a pillantásokkal és összesűgésekkel, hiszen a háborúval kellett foglalkoznia, és azzal, miként vethetnének véget neki. Ám mióta befejeződött, azóta jobban figyelte minden ilyesmire, és mivel egyáltalán nem született uralkodónak, erősen zavarta a dolog.

Felpattant a robogójára, és elszáguldott a palota felé. Bement az egyik nagy nappaliba az északi oldalon, ahol Adrialla királynő ült több tanácsadójával. Víz vette körül a helyiséget, apró folyók rendszere irizáló vízililiomokkal.

– Á, Phan-tu! Most akartunk hívni – intette oda magához a királynő, miközben felállt a bonyolult faragványokkal díszített tengerifa emelvényén. Amikor a fogadott fia odament hozzá, kinyújtotta bronzbarna kezét. Phan-tu a homlokához érintette a tisztelete jeleként, azután felegyenesedett. A királynő rámosolygott, a szarkalábak csak ilyenkor látszottak a szeme sarkában. Sőt, dús és bonyolult fonatban viselt hajába egyre több ezüstösen csillogó szál vegyült a korona alatt. Együtt mentek át az oldalsó szobába, Adrialla csillámselyem talárja halk surrogással kísérte a mozdulatait. A tanácsadók is követték őket, leültek egy nagy, könnyecsepp alakú asztal körül, ahol a királynő hitvese várta őket.

Odelia felállt a székéről, hogy fátylát felhajtva két oldalról megpuszilja Phan-tu arcát.

– Éppen időben érkezél. Kell egy hideg fej is a társaságba – súgta oda neki, mielőtt elfoglalta a helyét Adrialla mellett.

A herceget már meg sem lepte, hogy a tanácsadók mind nagyon udvariasan beszéltek vele, de a hangjukban rejlett egyfajta hűvös merevség. Azóta ment ez így, hogy Xirivel bejelentették a házasságukat. Jól emlékezett még a testőrszázadosa, Vigo szavaira az esküvő előtt: – Most már félig az E’ronoh-hoz tartozik, uram. Honnan tudhatnánk, hogy ugyanúgy fogja szeretni a népét, mint eddig?

Ezek a szavak még mindig sajogtak.

– Mik a legújabb hírek? – kérdezte a királynő.

– Az egyik érkező teherhajónkról megláttak egy robbanást a holdon, amit a szenzoraink is igazoltak. Egy kis kereskedelmi teherhajó hajtóműve robbant fel, mielőtt megjavíthatták volna a kalózok által okozott károkat. Egy e’roni katonai vadászgép már ott volt mellette, mire a mieink odaértek.

– Az Eirie-n? A mi holdunkon? Milyen különös! – mondta az egyik tanácsadó.

A mi holdunkon. Phan-tu valamiért átérezte, hogy ez utalás egyfajta birtoklásra, holott korábban sohasem gondolt így az égitestre. Sejtette, hogy szinte mindenki így volt ezzel a helyiségben.

Az egyik tanácsadó előredőlt ültében.

– Ailee parancsnok ki akarja hallgatni a kereskedelmi hajó leányosságát.

– Az e’roniaknak nem tetszene – vágta rá egy másik tanácsadó, a legidősebb, akinek fehér szakállá már csaknem a térdét verte.

– Nem – értett egyet a királynő. – Ám ha nincs mit titkolniuk, akkor jóhiszeműen meg kell engedniük. Nem tehetünk semmit, ami veszélyeztetheti a békeszerződést. Csak várhatunk türelmesen a hírekre, hogy a Jedhán minden jól ment.

A tanácsadók egy része kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székén. Olyan régóta háborúztak már, egészen kényelmetlennek tűnt a gondolat, hogy barátságosabban viselkedjenek azokkal,

akikkel korábban lelövöldözték egymás hajóit, és teleszemetelték az úrfolyosót fémtörmelékkel. És halottakkal.

Phan-tu lenézett az asztalba épített konzolra maga előtt.

– Bejövő hívás. Ailee parancsnok az – mondta a többieknek.

– Igen, parancsnok? – kérdezte megnyitva a sávot. Közben a kommunikátora ismét zúgni kezdett, Xiri hívta. Letette a kezét az asztal alá, mintha nem törődött volna vele, de fogadta a hívást.

– A pilótánk átszáll a hajóra – jelentette Ailee.

– Kinek a felhatalmazására? – kérdezte a királynő.

– Én utasítottam rá. Lehetnek a fedélzeten eirami polgárok, és semleges területen vannak.

Phan-tu felemelte a kezét, mintha csak a fejét vakargatta volna meg, de közben a csuklóján lévő lehalkított adóvevője a füle mellé került.

– Szólj nekik, hogy ne szálljanak át arra a hajóra! – figyelmeztette Xiri. – Phan-tu? Hallasz? Ezzel eljátszanátok a kényes bizalmat, amit olyan nehezen alakítottunk ki! Szólj nekik, hogy...

A királynő oldalvást rápillantott. Nem hallhatta Xirit, de valószínűleg látta a hercegen, hogy rejtegetett valamit előle. Phan-tu gyorsan leeresztette a kezét.

– Jelenleg még sokkal jobb lenne inkább erősíteni a bizalmat – jegyezte meg. – Úgy vélem, nem igazán bölcs dolog átszállni arra a hajóra az e'roniak egyértelmű engedélye nélkül.

– Hát persze, hogy így véli. Vagy inkább a felesége véli így? – kérdezte a legidősebb tanácsadó.

– Egy véleményen vagyunk – közölte vele Phan-tu határozottan. – De nem ez a lényeg, hanem az, hogy mindkét oldal mély sebeket szerzett a háborúban, és még mélyebben ülő aggodalmat és félelmet hordoz magában. Az egyetlen jó irány az együttműködés fenntartása.

Ailee parancsnok szólalt meg a konzolból:

– Van százados a kereskedelmi teherhajó fedélzetére lépett.

Phan-tu szíve elfacsarodott. Elkéstek.